

آقای ملا عبدالرسول و شہ خ عبداللہ کرکری نقل نمودند: حاجی شہ علی محمد کرکری، چند سفر پادہ باک انبان آرد بر دوش، بہ حج مشرف شد۔
 در یکی از سفرها بہ اصرار بعضی از دوستان بہ حجاج ترک و رفقا شہ ملحق شد و از راہ جبل مشرف گرد۔
 در یکی از منازل، بنا شد سماور برنجی بزرگی را آتش کنند۔
 اشان برخاست و آتش زادی در سماور انداخت، ولی از آب رختن فراموش کردہ بود، چون قدری گذشت، ناگہان اجزاء سماور از ہم پاشد و جدا شد۔
 غرت ترکی و تقدس حاج شہ خ بہ جوش آمد کہ سماور مردم در چہن راہی کہ ابتدا چہ زی پادہ نمی شود چہا ا بن طور شد؟ و بحدی حزنش شد کہ از خود بی خود شدہ، قطعات سماور را جمع نمود و از خہ بہ رونا آمد۔
 ہر چہ گفتند: کجا می روی؟ فادہ ای نداشت۔
 از اول قافلہ حجاج تا آخر قدم زد و بہ چند نفر از عربہا کہ سفہ دگر بودند و مس راسفہ می کردند، رسد بہ اشان گفت: سماور را درست کند۔
 گفتند: کار ما نیست و ما ابزار لازم را ندارم۔
 ما وس گشت و متحہر ماند۔
 ناگاہ سہ عمامہ سبزی پادہ شد و بہ اشان فرمود: من سماور را درست می کنم و یک قران اجرت می گدم۔
 تو برو و یک قران را باور۔
 من سماور را درست مکنم و نزد ا بن عربہا می گذارم۔
 حاج شہ علی محمد سماور را تحویل دادہ و بہ سمت خہ کہ نزد یک فرسخی بود، بہ راہ افتاد و جرآن را بہ رفقا اظہار داشت۔
 اشان گفتند: معنی چہ؟ ا بن جاکہ پادہ می شود کہ سماور درست کند؟ بالاخرہ وقتی شہ خ بازگشت، سماور را در آن جا درست شدہ افت و از آن سہ نشانی بہ دست ناورد۔
 از اعراب پرسد آنها گفتند: ما سہدی را ندیم و از سماور شما ہم خبر ندارم۔
 جناب آقا مہ رزا ہادی فرمود: حاج شہ خ از عباد و زہاد عصر خود و در غہ لباس اہل علم، مشغول تحصیل بود۔
 پہراہن عربی کرباس و نعلن عربی بحرینی و یک عمامہ خرما بی رنگ بر سر می پچد۔
 غالباً ہر شب جمعہ پادہ از نجف اشرف بہ کربلا مشرف می شد۔
 روزہا روزہ می گرفت و یک وعدہ غذا شہ، نان جو خشک و سرکہ بود۔
 پ بن ما، بہ واسطہ ملا عبدالرسول، صداقت تام و رفاقت کاملی بود۔
 آن مرحوم در مدرسہ صحن مطہر نجف اشرف مسکن داشت و در سفر آخری کہ پادہ بہ حج مشرف شد بہ رحمت ا زدی پست کمال الد بن ج 1، ص 105، س 34